

Zoo nu en dan grijpt een lichtarm van den verren vuurtoren over het volle terras, maakt de gezichten éven spookachtig bleek, en keert terug naar de ruischende wateren. Ze is er juist, (want een spot-duivel heeft mij tot dit verhaal geïnspireerd) wanneer de secretaris van Loftinge met zijn bekoorlijke begeleidster zich een weg zoekt door het park van luxewagens, die de Loftingsche burgerij op vertier in het Badhotel, langs den binnenboulevard heeft neergeplant, en wanneer de secretaris van Loftinge gearmd met zijn vriendin de trappenmenigvuldigheid bestijgt, die leidt van de binnenboulevard naar het terras.

Zij treden over de mollige loopers, die zijn gelegd tusschen de bezette tafelen, waar dames en heeren limonades en wijnen drinken, welker koelte bewaard wordt in zilverkleurige ijsvaten.

De secretaris gedraagt zich reeds als een volleerde minnaar. — Hij stijgt de trappen op, gracieus gebogen naar de gestalte van zijn gezellin, hij heeft zijn arm gelegd om haar middel en op zijn andere, vrije arm rust zijn staf, Hij is verzonken in het discours met haar, die aan zijn zijde gaat, en hij bespeurt het daarom niet, hoe vele hoofden zich tersluiks of gretiger op hem richten. —

Het lijkt wel de opkomst van de hoofdfiguur op het tooneel, dat het terras is, zóó verschijnt hij daar, sprakeloos aangestaard door de notalibiteit van Loftinge, die wel naar Schelingshaven getogen schijnt om den voortvluchtigen ambtsdrager te attrappeeren. Het toeval wil, dat de muziek juist even zwijgt. — Het is als zal zich aanstonds een historische scène ontwikkelen. — Doch reeds is de chef de réception in de nabijheid van het verliefde tweetal, reeds is hun een plaats gewezen in een beschermende nis, reeds blazen opnieuw de spelers hun getoeter over de smoezende menigte.

Een glanzend tafellaken wordt voor hen beiden uitgespreid. Dampende spijsen worden aangedragen, en van Rupelmonde betuurt, zijn lorgnet op de punt van zijn neus, de wijnkaart met de nauwkeurigheid van een wetenschappelijk onderzoeker. —

Dán, terwijl Rosa uitdagend en tartend uitstaart over de menigte, — haar violette halsdoek wappert in den wind, die komt van de zee — dàn verschijnen de wijnen en likeuren, en zij drinken uitgelaten en broederlijk. Het wordt een tweeledig opgaan in genieten, in vroolijk discours, in tersluiksche, en geleidelijk ongedwongener zich openbarende streelingen, een drinken uit één fonkelend glas, een vrij zich nestelen in elkanders armen, zóó vrij, dat de chef de réception als een herdershond om de kudde, om het gevaarlijk tweetal zich heenbeweegt. — En dát ten overstaan van héél de welgestelde Loftingsche burgerij, die aan vier benevelde oogen een verzameling raar bewegende poppen gaat lijken, voor den achtergrond van de wazige zee, met de telkens verschietende schijnen der vuurtorens aan de verre kust. „Nu gaan we nog dansen!” roept zij opeens, vermetel uit.